EÖM Nytt

Evangeliska Östasienmissionen

Nr 28 • mars 2008

瑞典東亞福音會

Detta nummer av EÖM-nytt handlar bland annat om en lokal församling i Kina. Pucheng i provinsen Shaanxi nåddes redan 1896 av EÖMs missionärer och blev en självständig församling 1913. Vi kan skriva öppet om den då den är registrerad med myndigheterna. Den har också relativt stor frihet att bedriva verksamhet. Vi har mycket att lära av våra vänner i Pucheng. Den nit och glöd de uppvisar i bön, evangelisation och träning av medarbetare behöver vi uppleva.

För snart ett hundra år sedan (1910) hölls den kanske viktigaste missionskonferensen i modern tid i Edinburgh, Skottland. Tillsammans med fyra andra svenska missionssällskap var vår mission representerad vid denna viktiga konferens. Erik Folke beskriver i missionens tidning *Sinims Land* sina intryck av samtal och möten med missionsfolk från hela världen. Visionen gällde att nå hela världens befolkning med evangeliet under 1900-talet. Ett omfattande forsknings- och dokumentationsarbete hade föregått konferensen. Den outtröttlige dr Mott som var konferensens sekreterare manade alla världens missionssällskap till samarbete och nit för att nå hela världen med evangeliet.

Under 2010 kommer konferensen att uppmärksammas globalt på olika sätt. Tillsammans med ett tiotal kolleger från svenska samfund samtalade vi på ekumeniska Centret i Sundbyberg under en förmiddag om hur konferensen kunde uppmärksammas i vårt land. Många viktiga aspekter av evangelisation och mission kom fram. Det slog mig dock att missionsbefallningen – Att gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar – inte verkar vara prioriterat område för svensk kristenhet idag. Den egna övertygelsen om omvändelsens nödvändighet för att ingå i Guds rike kanske saknas. Så var inte fallet i Edinburgh 1910. Det viktiga var just detta att gå ut och göra folken till lärjungar. Är då missionsuppdraget avslutat 2010. Med tanke på befolkningsutvecklingen så är de ”onådda” idag troligen fler än de var för hundra år sedan. Muslimvärlden, hinduvärlden, 2000 onådda folk utan en bibelvers på sitt eget språk och det postmoderna Västeuropa tillsammans med vårt eget land är högprioriterade områden som behöver nås med evangelium.

Jan-Endy Johannesson

Kina behöver inte västerländska missionärer idag. Visst är det viktigt med internationella kontakter och hjälp att bedriva sociala projekt m.m. men vi kan konstatera att de kinesiska församlingarna kraftfullt missionerar sitt eget land och den ej registrerade kyrkan sänder till och med ut missionärer till andra länder. För dem är missionsbefallningen prioriterat område. Övertygelsen om att Jesus Kristus är Vägen, Sanningen och Livet är obeveklig. Frukten av detta blir evangelisation och mission även om det som för den första kristna församlingen innebär förföljelse. Det kommer oroande uppgifter från dem som följer utvecklingen av den kinesiska kyrkan att kontrollen ökar och tumskruvarna dras åt inför OS som börjar 8 augusti. Regimen verkar vilja begränsa kontaktytorna mellan oliktänkande och skarorna som besöker OS.

Slutligen tack till alla er som offrar och beder för vårt missionsarbetare. Vi behöver nu göra en kraftinsamling för att hjälpa församlingarna att bygga en bibelskola i staden Weinan söder om Pucheng. Inget kan vara viktigare än att träna lekmän och pastorer i de snabbt växande församlingarna.

I detta nummer presenterar vi också fyra nya medarbetare från Mongoliet. Låt oss stödja också dem med förböner och offer.

Omslaget: Senaste frisyren visas stolt upp av storasyster. Enbarnspolitiken fungerar inte fullt ut på Kinas landsbygd. Foto: JEJ 2007.

Evangeliska Östasienmissionen EÖM

Evangeliska Östasienmissionen (EÖM) har sitt ursprung i Svenska Missionen i Kina (1887) och Svenska Mongolmissionen (1897). Sammanslagningen av dessa organisationer 1982 resulterade i EÖM. Genom sin långa historia har erfarenheter samlats vilka kommer väl till pass då nya och annorlunda möjligheter till tjänst under senare år öppnats framförallt i Kina och Mongoliet. EÖM vill i partnerskap med svenska församlingar och organisationer samt tillsammans med kristna i Kina, Mongoliet och Japan göra evangeliet trovärdigt genom att exempelvis stödja sociala utvecklingsprojekt. EÖM arbetar för att motverka den isolering gentemot omvärlden som systerkyrkan i Kina samt kinesiska institutioner upplevt under senare årtionden.

Missionsledning och styrelse
Jan-Endy Johannesson (missionssekr.) Eric Lundvist (ordf.) Tord Ershammar, Beata Haapanen, Eva Joelsson, Håkan Leanderson, Mick Lidbeck, Bengt Malm och Christina Wiklund.
EÖM – Nytt
Tidningen utkommer med fyra nummer per år. Frivillig prenumerationsavgift 120 kr. Adress: Linneagatan 18, 573 34 Tranås.
Tel: 0140-10025, 0736-402733. Fax: 0140-10025. Epost: info@eom.nu Hemsida: www.eom.nu. Postgiro: 50215-3. Organisationsnr.: 802002-3225.
Ansvarig utgivare: Eric Lundqvist. Redaktör: Jan-Endy Johannesson. Tryckeri: Skilltryck AB. Grafisk form: Textorama, Tranås

Beata åter till Kina efter över tjugo år

Beata Haapanen är född och uppvuxen i Kina men bor i Sverige sedan 20 år tillbaka. Hon har tidigare tjänstgjort på Svenska Baptistsamfundet. Idag arbetar hon som konsult på en redovisningsbyrå. Beata tillträdde EÖMs styrelse maj 2007. Hon tillför en unik kompetens in i vår krets då hon är född och uppvuxen i Kina. Under januari i år besökte hon tillsammans med Annelie Sköld Kina för att bekanta sig med de projekt som EÖM driver i landet. Här följer hennes berättelse.

Fredag den 11 januari 2008 lyfte vårt flyg planenligt från Arlanda mot destinationen Beijing, Kina. En stad som jag har tillbringat några år av mitt liv i men inte har besökt på 15 år. 15 år är en lång tid och jag förstår att mycket har ändrats på denna tid i Beijing.

Jag är född 1964 i en stad som ligger drygt tio mil sydöst om Beijing. Jag har två äldre bröder. Mina föräldrar arbetade som lärare. Jag tillhörde den sista generationen som blev indragen i den s.k. kulturrevolutionen. Själva rörelsen minns jag knappt förutom väggtidningar, hemska karikatyrer, Maos lilla röda och hans citat men jag förstår ändå att den har påverkat och format mina barndom på många sätt.

När jag var åtta-nio år gammal, fick jag för första gången se en bibel, Nya Testamentet i miniformat, i samband med en storstädning hemma hos oss. Samma dag sent på natten, bakom låsta dörrar och stängda fönster fick jag veta vad det var för en slags bok och vem den handlade om. Det var min far som delade Evangeliet med mig. Jag förstår nu att det inte var helt riskfritt för honom att göra detta eftersom han då gick igenom en svår period på grund av sin tro.

När jag tänker tillbaka så inser jag att jag lämnade Kina redan 1985. Då var jag bara 21 år gammal. Jag gick på ett språkgymnasium med engelska som inriktning. Inför intagningen till högskolor valde jag Beijings Institut för Utländska Språk med engelska som huvudämne. Det obegripliga hände dock att jag blev antagen till skolan men inte med engelska som huvudämne - utan svenska. Sverige, var ligger det? Jag kände mig helt förvirrad. Ett år senare var jag en av tre stipendiater som var på väg till Sverige utan att jag heller den här gången visste hur det gått till.

Jag lät döpa mig i Sverige under ett årligt kristet sommarläger när jag var 33 år gammal. Temat för lägret var ”jia” som betyder hem. Predikanten talade återkommande om detta tema och jag hörde hela tiden en röst säga: ”När tänker du komma hem?” Det är nu drygt tio år sedan jag ”återvände hem” och det känns härligt att vara hemma.

Det var en solig men kylig morgon då vi landade den där lördagsmorgonen på Beijings flygplats. Dofterna kändes hemtama men allt annat var annorlunda. Redan i ankomstterminalen möttes jag av ett myller med människor och av marknadsekonomins alla attribut. Skyltar och banderoller med reklam för produkter som jag inte visste existerade mötte mig överallt. För ett ögonblick kändes det som om Kina hade invaderats av väst eller att Paris eller New York hade överflyttats till Kina. Jag fick inte ihop den här miljön med min bild av Kina! Mitt ursprungliga hemland hade verkligen förändrats under de mer än tjugo år som jag bott i Sverige.

Syftet med den här resan i januari var att jag skulle titta på våra olika projekt och skaffa mig kunskap om vårt arbete i Kina. Under 14 dagar reste jag tillsammans med Annelie Sköld från Beijing till Shanghai, Nanjing, Kunming, Zhengzhou, Shangqiu, Zhoukou och tillbaka till Beijing. Vi besökte Amity Foundation, vår samarbetspartner i Kina. Vi träffade samtliga tre team för våra hiv/aids-projekt. Vi diskuterade pågående projekt och pratade om möjligheter att starta fler. Vi besökte också en särskola i Shangqiu där barnen har olika funktionshinder. Vi överlämnade även en gåva till barnen från EÖM. Under resan har jag känt frustration över alla olika behov som finns i landet. När jag ser betydelsen av våra insatser blir jag glad och tacksam. Vi kan inte göra allting men vi kan verkligen göra något. Det skall vi fortsätta att göra så länge möjligheter finns. De gamla missionärernas epok är slut. Nu är det vår tur. Vår bön är att vi inte skall försitta våra tillfällen.

Beata tillsammans med föräldrarna i Kina.

Under kulturrevolutionen.

En församling i provinsen Shaanxi, Kina

Sedan 1998 har vår mission haft täta kontakter med församlingen i Pucheng i provinsen Shaanxi, Kina. Flera besök har också gjorts av missionsvänner från Sverige. I själva verket togs de första kontakterna från Sverige redan 1896. Några år senare, 1903, blev Pucheng så kallad utstation till församlingen i Dali ungefär 50 km sydväst och 1913 fick staden en egen missionsstation. Läs om detta i nästa nummer.

Svenska Missionen i Kina (EÖM) hade mellan 1890-1948 missionsverksamhet i södra delena av provinsen Shaanxi samt närliggande provinser Shanxi och Henan. Provinsen, knappt hälften så stor som Sverige har idag ca 40 milj innevånare.

Staden Weinan som ligger i mellersta delen av Shaanxi har nästan åtta miljoner invånare fördelat på 11 län. Pucheng tillhör Weinans administration.

Pucheng län är listat som ett outvecklat fattigt område av Kinas regering. Industrier saknas nästan helt. Folket lever på vad jorden kan producera. De främsta inkomsterna fås genom fruktodling och spannmål. Ris varken odlas eller äts i någon större utsträckning i denna del av Kina. Det viktigaste födoämnet är vete. Av det gör man ”mo” eller mantou som man säger i övriga delar av norra Kina. Mo är ångbakade stora bullar. Nudlar tillsammans med grönsaker är också en vanlig rätt. Till vardags äts inget kött. På grund av att vattnet i trakten innehåller grundämnet fluor i hälsovådliga halter har flera generationer fått hög benskörhet och förstörda tänder. Det dåliga vattnet är också en av orsakerna till att industrier inte etablerats i länet som består av 31 administrativa småstäder med tillsammans 373 byar. Befolkningen uppgår till ca. 800 000 innevånare. Medeltemperaturen under året är 13,3 C. Årsnederbörden uppgår till 529 mm.

Denna del av Shaanxi är ofta utsatt för översvämningar. Senast under hösten 2003 fick flera miljoner människor lämna sina hem då floderna Wei och Luo svämmade över sina breddar. Vid detta tillfälle köpte församlingen i Pucheng, med svenska SIDA-medel, in vete för 300 000 kr som genom lastbilar fraktades ut till de mest drabbade trakterna. Många gnuggade nog förvånat ögonen när karavanen av bilar drog genom bygden. Stora banderoller prydde nämligen truckarna med texten. ”Älska landet, älska församlingen, förhärliga Gud och tjäna din medmänniska.” En ovanlig paroll i det ateistiska Kina.

På en utpost av södra delen av puchengfältet. Pastor Jia pekar på hur högt vattnet nådde under översvämningen 2003.

Församlingens nödhjälp på väg.

I Kina finns det flera administrativa nivåer under centralregeringen i Beijing. Man kan något förenklat uppdela landets administration på provins-, läns- och lokalnivå. Provinserna (sheng) delas upp i städer (shi) och län (xian). Stadsområden i stadsdelar (qü) och länen i småorter (zhen) och landsbygdskommuner (xiang) som i sin tur delas upp i byar (zhen).

De registrerade församlingarna i Kina är organiserade med en huvudkyrka i tätorten, ofta i länets största stad, och sedan med utposter i småorter, landsbygdskommuner och även i byarna. För att öppet och lagligt kunna bedriva verksamhet måste församlingarna registreras av *Byrån för religiösa ärenden* (Religious Affairs Bureau). Församlingen blir då en så kallad Tresjälv kyrka. Tre själv som ursprungligen stod för totalt oberoende gentemot utlandet betyder att församlingarna skall vara självstyrande, självunderhållande och självevangeliserande. I och med att församlingarna registreras öppnar det för ett visst mått av insyn från partiet. Det skall dock sägas att församlingarna testar alltid sina gränser för att få utökad handlingsfrihet gentemot staten. Detta blir ibland en källa till konflikt. De flesta församlingar har idag, med eller utan vetskap från den lokala *Byrån för religiösa ärenden*, söndagsskolor fastän dessa enligt den nationella religionspolitiken inte är tillåtna. De kallas ofta för barnpassning under gudstjänsttid.

Tresjälvkommittéerna arbetar också på flera nivåer. Det nationella kontoret finns i Shanghai. Också kontoret i Nanjing har betydelse för hela landet. De provinsiella kontoren finns i provinshuvudstäderna. I Shaanxi finns Tresjälvkommittén i staden Xian.

Sedan slutet av 1990-talet har många av missionens vänner besökt församlingen i Pucheng. Denna bild tagen 2001. Främre raden: okänd, pastor Jia Enhui, Eric Lundqvist, Huo Zhenchuan äldste och gammal trotjänare som väl kommer ihåg missionärstiden, Jan-Endy Johannesson, Tord Ershammar, Huo äldre broder till Huo Zhenchuan, äldste Zhang Changhe samt äldste Liquan.

Nästa uppdelning sker på stadsnivå där Pucheng lyder under staden Weinan. I Weinandistriktet finns förutom Pucheng ytterligare 10 län med egna Tre-självkommittéer.

Förutom huvudförsamlingen i en stad eller län måste alla utposter också registreras. Församlingen i Pucheng har över 60 utposter. Flera av dem har över 500 medlemmar och skulle anses som självständiga församlingar i Sverige. Från centralkyrkan sker, ofta på lokalt initiativ, plantering av nya församlingar. När det börjar bli för trångt att samlas till gudstjänst i hemmen tas kontakt med centralkyrkan (samfundsledningen) som ansöker om registrering och tillstånd att bygga kapell. En ledare utses som kanske senare också avskiljs som diakon. På platser där församlingarna har bra kontakter med myndigheterna innebär det att verksamhet kan bedrivas tämligen störningsfritt. Bibelskolor etableras och nya kyrkor byggs. Dopförrättningar hålls regelbundet och församlingarna upplever en god tillväxt. Tyvärr finns det också många exempel på att myndigheterna sätter käppar i hjulen för verksamheten och försöker begränsa den. Inte minst i grannprovinsen Henan där tillväxten i församlingarna är mycket snabbare än i Shaanxi sker detta. I Henan finns det också en uppsjö av sekter. Den mest fruktade, *Blixten från Öster* (Dongfang shandian), har ställt till det ordentligt både för den sunda husförsamlingsrörelsen och för de registrerade församlingarna. Kidnappning, hjärntvätt och brottslig verksamhet står på den sektens agenda. *Blixten från Öster* finns också i trakten av Pucheng men har aldrig lyckats etablera sig i större utsträckning.

En ny utpostkyrka växer fram. Ett kapell som rymmer 300 personer kostar ca 100 000 kr att bygga. EÖM har delfinansierat 12 utposter i puchengdistriktet. Ett kapell har finansierats av japanska troende efter ett besök av japanska pastorer 2004.
Foton detta uppslag: JEJ.

Jia Enhui är ensam pastor för 30 000 medlemmar. Det finns en stor tröghet i systemet inom Tre-självrörelsen vad det gäller tillsättandet av pastorer. Det tar, även för dugliga medarbetare som gått igenom 1-3 årig teologisk utbildning, flera år att bli ”an mu” dvs. att bli avskilda som pastorer. De skall godkännas på både lokal-, läns- provinsiell- och nationell nivå. Ett skäl till

Äldste Zhang Changhe tillsammans med sin familj. Han är en av pastor Jias trogna medarbetare och ansvarig för de ständigt pågående byggnationerna i distriktet.

Kvinnorna spelar en viktig roll i verksamheten. Här ansvariga på en utpost. En övervägande del av församlingens över 50 diakoner är kvinnor.

Liu Fengqin predikar, leder möten och förestår flera av utposterna.
Foton detta uppslag: JEJ.

En liten utpostlokal med enkel interiör.

pastorsbrist som ibland anförs är att lönen är låg och ansvaret tungt. Pastorstjänsten ses också som en livsuppgift - en tjänst som man inte hoppar av. Många församlingar har också ”jiaoshi” lärare som på samma sätt skall godkännas på flera nivåer, dock inte på nationell nivå. I ledningen i Pucheng finns förutom pastorn fyra äldste och över femtio diakoner. De senare har ofta ansvaret för var sin utpost. I församlingen finns också Liu Fengqin en duglig kvinnlig medarbetare som förutom administration även undervisar på bibelskolorna och predikar. Pastor Jias högra hand är skräddaren Li, duglig administratör, mötesledare och förkunnare.

Pastor Jia tar inte emot någon lön från församlingen. Han uppger flera skäl till detta. Församlingens ekonomi är inte i balans. Lånen på den nya kyrkan som byggdes i slutet av 1990-talet är inte slutbetalda. Han menar också att äldste, diakoner och andra arbetar heltid utan lön och försörjs av sina närmaste på samma sätt som han försörjs av sin jordbrukande fru och bröder. Kanske kan han i framtiden ta emot lön från sin församling. Församlingens inkomster kommer från utgångskollekten. En stabil offerbox finns utplacerad vid utgången. I själva verket kommer väldigt lite medel in genom offerboxen. Däremot offrar många av sin tid. Inte minst gäller det då nya kyrkor och kapell byggs då konferenser och utbildningar ordnas m.m.

I den stora kyrkan i Pucheng stad som rymmer ca 1000 personer har man förutom söndagens gudstjänst bönemöte på onsdagskvällen, bibelstudium på lördagseftermiddag samt körövning lördagskväll. I allmänhet hålls dessa sammankomster också på utposterna. Då konferenser anordnas samlas ibland ytterligare 2000 personer på kyrktomten. Varje år ordnas dessutom tre veckors bibelstudium under den tid på vår och höst då medlemmarna kan ta sig fria från lantbruket. På utposterna anordnas också bibelstudiedagar som brukar pågå tio dagar höst och vår. I Pucheng döps ca 250 personer årligen. Före dopet har

Kören i Pucheng, ledd av Fang Qiufen medverkar i församlingens gudstjänster.

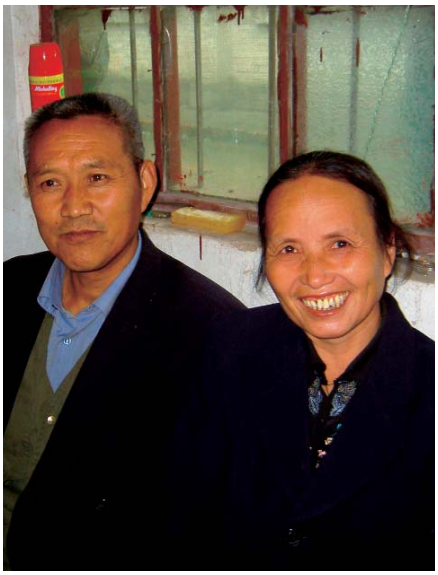

Föreståndarparet på utposten Dongchen tillhör församlingens trogna medarbetarstab.

de genomgått flera månaders bibelundervisning med avlagda prov. Porten är trång till församlingen. Den som inte tar sin tro på allvar göre sig icke besvär.

I nästa nummer kommer jag beskriva hur församlingen i Pucheng bildades och utvecklades fram till 1948 då missionärerna blev tvungna att lämna landet.

Jan-Endy Johannesson

Kyrkan i Pucheng, byggd i slutet av 1990-talet, inger ett mäktigt intryck.

EÖM underhåller fler mongoliska medarbetare

Svenska Mongolmissionen sände sina första missionärer till det mongoliska folket redan 1897. Ett intensivt arbete under svåra umbäranden följde tills missionärerna blev tvungna att lämna sitt fält i slutet av 1940-talet.

Sedan 1992 stöder EÖM arbete inne i republiken Mongoliet, främst i staden Erdenet som idag har en livskraftig församling på över två tusen medlemmar. Vi har i detta nummer av EÖM-nytt glädjen att presentera fyra nya medarbetare som missionen från och med detta år kontinuerligt understödjer. Bed och offra för dessa.

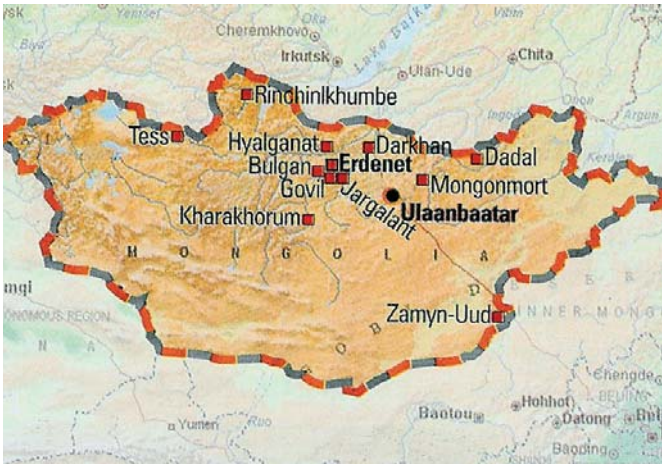

Den ungdomliga medarbetarstaben på Mongol Mission Center i Erdenet.

"Vår vision är att tjäna Herren med drama och andra konstnärliga gåvor som han gett oss men också att syssla med själavård för familjer".

Boldoo och Urnaa

Jag heter Boldbaatar (Boldoo) och är trettiotre år gammal. Min hustru heter Uranchimeg (Urnaa) och hon är tjugonio. Vi har en dotter, Yalguunaa, som är tre år. Jag kom till tro i december 2002 och började då att besöka den lokala församlingen i Nalaih, Ulaanbaatar. Våren 2003 delade jag mina erfarenheter med min blivande fru och hon överlämnade också sitt liv till Jesus. Vi fortsatte att träffas och på våren 2004 gifte vi oss. Vi bestämde oss för att lära känna Gud bättre och att följa honom och gå Hans väg. Därför kom vi till Erdenet i September 2004 med vår lilla dotter som då var en månad gammal. Under studietiden har vi upplevt att Gud gett oss en kallelse att nå buddister. Efter våra studier åkte vi hem och fortsatte att tjäna Herren i den lokala församlingen. Vi återvände emellertid till bibelskolan *School of Frontier Missions* och vi tillhör personalen på denna skola. När vi nu har arbetat på hemmaplan tillsammans som familj har vi lärt oss mycket om hur man ska tjäna med kärlek och ödmjukhet. Vår vision är att tjäna Herren med drama och andra konstnärliga gåvor som han gett oss men också att syssla med själavård för familjer. Vi beder och hoppas att vi en dag ska kunna arbeta i Kina som missionärer. Bed för vår hälsa, bed att allt går väl när vårt andra barn ska födas i juni 2008, bed för familjerelationer.

Undarmaa

Jag heter Undarmaa och jag bor i Erdenet i Mongoliet. Jag är trettiotvå år och kom till tro 1996. Jag gjorde min lärjungaträning 1998 på *Mongolian Mission Center* i Erdenet. Sedan fortsatte jag att arbeta som kanslist i församlingen som heter Jesu församling. I augusti 1999 åkte jag till Renchinlhumble county för att arbeta med församlingsbyggande. Denna plats ligger i norra Mongoliet. 2001 gick jag en kurs som kallas *Jesus Kristus till Mongoliet*. Denna kurs fokuserade på lärjungaskap och inre helande. Allt sedan 2001 har jag arbetat på *Mongolian Mission Center* som kanslist men också som ledare för en förbönsgrupp. Just nu arbetar jag deltid på skolan.

Jag tog min examen i juni 2007 och blev då legitimerad översättare och tolk. Just nu leder jag en cellgrupp. Vi är tio personer som träffas varje vecka för att tillbedja Herren och läsa hans ord men också för att dela våra liv med varandra och bedja. Jag predikar varje vecka och leder lovsången. Jag tror att Gud har kallat mej speciellt för själavårdsarbete. Jag skulle gärna vilja utbilda mej på detta område. Jag har en längtan att tjäna som missionär. Bed för min nuvarande situation och min framtid. Era böner är så betydelsefulla. Tack på förhand och Gud välsigne Er.

"Jag tror att Gud har kallat mej speciellt för själavårdsarbete."

"Sedan jag kom till tro 1995 har jag jobbat med cellgrupper, lovsångsteamet och i dramagruppen."

Munkhuu

Jag fick höra om Jesus 1991 men blev inte en kristen förrän jag kom till Erdenet. Här började mitt liv med Jesus. Jag bor tillsammans med min son. Han heter Altanshagai och är sexton år gammal. Han är mycket aktiv i ungdomsgruppen. Han håller på att lära sig spela gitarr och förbereder sig för att kunna leda lovsången tillsammans med ungdomarna. Jag är med och tjänar i ett lovsångsteam i församlingen och arbetar också på *Mongolian Mission Center*. Sedan jag kom till tro 1995 har jag jobbat med cellgrupper, lovsångsteamet och i dramagruppen. Från 1996 till 1997 gick jag en bibelskola i Abakan, Ryssland. Sedan den tiden har Gud gjort mycket nytt i mitt liv. Jag har fått en stark längtan att be för kineserna. Jag är så tacksam att Gud har gett mej tillfälla att göra några besök i olika provinser i Kina. Dessa besök har fått mej att förstå deras situation och Guds kärlek till dem. Jag arbetar på Youth with a missions skola som frivillig och tror att Herren ska förse mej med det jag behöver. Alla UMUs medarbetare utöver hela världen arbetar på detta sätt och betalar själva sitt uppehälle varje månad. Jag och min son behöver både förbön och understöd. Om du har möjlighet, var med och hjälp oss med en engångssumma eller månatligen. Må Guds vilja ske i våra liv och må hans ansiktes ljus lysa på oss.

Så här kom boken till

Utanför mitt barndomshem i Numazu fanns några underbara klätterträd. Medan min äldre bror klättrade mot trädtopparna letade jag fram de grenar som skulle bli mina favoritplatser under några år. Här fick jag vara i fred i min fantasivärld med böcker och läxor. Det var inte minst där jag lärde mig rabbla Luthers lilla katekes utantill! Säkert var det omgivningen som bidrog till att jag som barn såg t.o.m. detta som något njutningsfullt. När sedan jag tillsammans med Bosse återvände till Japan efter 12 år i Sverige och vi skulle börja predika och undervisa på knagglig japanska hittade jag en dag två dyrgripar i vårt hem. Luthers lilla katekes på engelska och japanska. Med denna och ett tvåspråkigt Nya Testamente gjorde jag den underbara upptäckten att det genom några frågor och en enkel bön gick att tala med människor om frälsningen och leda dem till tro. Det var ju inte vi utan Ordet och den Helige Ande som verkade.

På detta sätt började jag använda katekesen med sökare och dopkandidater. Hur mycket de förstod vet jag inte. När jag lärt mig förstå språket i den insåg jag snabbt att innehållet måste förenklas. Med den enkla japanska jag kunde började jag göra egna anteckningar med exempel och bilder av alla de slag. För barn blev det mest streckgubbar. Så småningom fick jag större grupper och fick då mera hjälp med språket och svårare skrivtecken. En icke-kristen äldre gymnasielärare i modersmålet blev mig till stor hjälp inte bara språkmässigt utan också som koll på om det andliga innehållet var förståeligt eller inte.

Många år senare vid ett Sverigebesök kom vi i kontakt med Bengt Pleijels bok *Innersidan* (Åhs stiftsgård).

Kerstin Dellming tillsammans med japanska kristna i Fujinomiya.

Den hade just det innehåll jag brukade undervisa i. Då jag tittade i den rikt illustrerade boken växte inspirationen och frimodigheten inom mig: "Tänk om jag skulle ge ut en liknande bok på japanska med en så enkel framställning att vem som helst skulle kunna förstå den och att de som gått igenom den i sin tur skulle kunna undervisa andra i den. Efter ett samtal med Bengt Pleijel fick jag hans löfte att fritt använda vad jag ville från hans bok. Shusaburo Abe, konstnär i japansk målning och medlem i vår kyrka, ställde beredvilligt upp och ritade illustrationer till nästan varje sida. 1984 gavs boken ut under titeln *Min Herre och min Gud* (den kortaste trosbekännelsen!) och är nu sedan några år tillbaka utsåld.

På de plaster vi varit har flera medlemmar med stor glädje tagit över undervisningen av boken för sökare och dopkandidater både enskilt och i grupp. I samband med texterna om *korset* finns en praktisk vägledning och bön om hur man kan ta emot Kristus som sin Frälsare. Det har varit underbart för mig att få höra vittnesbörd om hur för mig okända människor kommit till tro genom denna bok. När vår son, Daniel, träffade sin blivande fru, Yasuko, i USA kände hon igen namnet Dellming från den bok hennes pastor i Japan använt i sin dopundervisning.

Jag är oerhört tacksam till EÖMs styrelse som gett sitt bifall till tryckning av en ny upplaga. Den kommer troligen ut före sommaren detta år. Omslaget på denna nya upplaga är en bild från vår kyrkas altarbonad här i Fuji med motivet "Välkommen hem". Fadern står vid Fujibergets fot och sträcker ut sina armar mot den förlorade sonen med korset som lyser fram i bakgrunden, en underbart vacker bonad, vävd av vår gode vän Birgitta Lindbom. De sista sidorna i boken, som handlar om givandet och lovsången, kommer i denna upplaga att följas av ett tillägg om "Den kristnes kläder": Den vita dräkten, lovsångens mantel, kärlekens omslutande bälte och över allt det vapenrustningen från Ef. 6. Vi ber att också denna upplaga skall bli till mångas frälsning och andliga tillväxt.

Kerstin Dellming

Års- och administrationsmöte

EÖMs års- och administrationsmöte hålles i Brunnsparkskyrkan, Tranås 24 maj 2008 kl. 15. Se mer utförlig annons på tidningens baksida.

Att inte kasta yxan i sjön

Var och en som är någorlunda bevandrad i det gammaltestamentliga textstoffet vet att många bevingade ord härrör därifrån. Elisa har bidragit med två talesätt: *Döden i grytan* och *att inte kasta yxan i sjön*. När det gäller yxkastandet gick det till så här:

Elisa kom till sina profetlärjungar i Gilead, där de samlats i ett rum som var alltför trångt. Att dessa lärjungar blivit så många kan ju ha berott på Elisas popularitet eller kanske av andra skäl. De blev i varje fall trångbodda, och i samråd med Elisa fattade man ett beslut att bygga till. Till denna ombyggnad krävdes timmer, och man beslöt sig för att ge sig ut på jordanstranden för att hugga ner träd. Men till det behövdes yxor. Det hade de inga, så de lånade redskapen.

Då hände det att en av dessa lärjungar högg så intensivt att yxjärnet lossnade och föll ner i floden. Han klagade bittert — yxan var ju lånad. Då sker ett av de under Elisa utförde. Han frågade var järnet föll i och när han fått veta det kastade han ut ett stycke trä. Mot alla naturlagar flöt yxjärnet upp och den olycklige timmerhuggaren fick tillbaka sitt redskap.

Detta är bakgrunden till talesättet *att inte kasta yxan i sjön*. Med det menar vi nu att aldrig ge upp, och det gäller i alla mänskliga situationer. Uppgivenhetens ande sätter ofta sin prägel på oss. Då gäller det för den kristne att våga förlita sig på Guds löften. Tron på Guds resurser hjälper oss att inte ge upp.

Men det händer faktiskt att vi tappar yxjärnet och står där med yxskaftet och hugger. Det finns nämligen en risk att vi låter oss så påverkas av en sekulariserad värld, att vi så att säga tappar bettet. Om organisationen är yxskaftet så är yxjärnet den andliga vitaliteten, beskriven bl.a. i Apg. 2:42: *De deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna*. Men om vi blir så fixerade vid organisationsfenomenet kan vi alla bli yxskafthuggare och säga: *God dag, yxskaft*!

Om vi i något avseende varit färdiga att ge upp — det kan gälla både i vårt enskilda kristenliv och i missionsarbetet — låt oss då erinra varandra om att den profetiska kraften i Guds ord fortfarande är tillgänglig. Yxskaftet är viktigt — men yxjärnet är ännu viktigare. Kombinerar vi de yttre förhållandena med en inre kraftsamling kring Bibeln, brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna kan det hända att stugan blir för trång.

Är det möjligen inte just det som har hänt, när vår mission nu ser frukterna av arbetet på fälten i våra missionsområden? Det som genom alla år kännetecknat missionens vänner i vårt land är den inre samlingen, och när detta lett till djärva grepp i yttre avseende har det också gett resultat. I Kina är kyrkorna för trånga, i Mongoliet ser vi ett vaknande missionsmedvetande som i dag når ut till andra delar av landet, i Japan anar vi att yxjärnet är väl fästat vid skaftet, dvs. man ber och arbetar för att Guds rike skall befästas både i det egna landet och utanför landets gränser.

"Det som genom alla år kännetecknat missionens vänner i vårt land är den inre samlingen, och när detta lett till djärva grepp i yttre avseende har det också gett resultat. I Kina är kyrkorna för trånga, i Mongoliet ser vi ett vaknande missionsmedvetande som i dag når ut till andra delar av landet, i Japan anar vi att yxjärnet är väl fästat vid skaftet, dvs. man ber och arbetar för att Guds rike skall befästas både i det egna landet och utanför landets gränser."

För allt detta tackar vi Gud och tillönskar missionens ledning och dess arbetare på fältet Guds välsignelse — dvs. att Guds välbehag skall få vila över dess arbete.

Kurt Mossberg
Tidigare föreståndare för
Svenska Mongolmissionen

Tipsa en vän...

Tipsa vänner och bekanta att de kan få EÖM-Nytt kostnadsfritt! Sänd in talongen nedan.

Namn: _____ Adress: _____

Namn: _____ Adress: _____

Namn: _____ Adress: _____

SVERIGE
PORTO BETALT
PORT PAYÉ
B

Evangeliska Östasienmissionen firar sin sommarkonferens och årsmöte i Brunnsparkskyrkan Tranås, 24-25 maj 2008

Lör. 15	EÖMs offentliga årsmöte
Lör. 16	Kaffe
Lör. 16.30	Evangelium till hela människan. Mission förr och nu. Carl-Eric Sahlberg.
Lör. 17.30	Hur arbetar den världsvida kyrkan med hiv/aidsfrågor. Professor Rune Andersson med erfarenhet av hiv/aidsarbete i bl.a. Kina föreläser. Tid för frågor.
Lör. 19	Jag var engelsklärare i Kina. Christina Wiklund talar och svarar på frågor. Den kinesiske kyrkoledaren Wang berättar om kyrkans situation samt utmanar till lärjungaskap.
Lör. 20.30	Fika och missionssamtal
Sön. 10	Carl-Eric Sahlberg predikar mission. Wang Ande berättar. Sång av Håkan o Liza Leanderson. Kyrkkaffe med tid för frågor.
Sön. 18	Wang talar om lärjungaskap och väckelse i den kinesiska kyrkan

Talare: Carl-Eric Sahlberg, domkyrkokomminister i S:a Clara församling Stockholm
Rune Andersson, professor i infektionssjukdomar i Göteborg med gästprofessur i Urumqi, Kina
Wang, kyrkoledare från Kina
Christina Wiklund, f. d. Amity-lärare i Kina. Nu Business Development Director, Flextronics Infrastructure

Om logi önskas, var vänlig kontakta oss på 0140-10025, 0736-402 733 eller per epost info@eom.nu

Carl-Eric Sahlberg

Nytt

Kerstin och Bo Dellmings adressuppgifter i Japan

820-10 Kuzawa, Fuji Shi 419-0202
Japan
Tel: 0081-545-72-3375. Fax: 0081-545-72-3376.
Epost: dellming@mail.wbs.ne.jp

Adressändring

Vi får vid varje utskicka tillbaka ett trettiotal tidningar. Många kan vi inte spåra upp. Tack till er som adressändrar. Var vänlig lämna adressändring på portofri talong nedan.

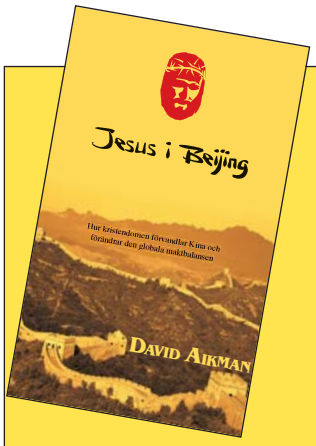

Jesus i Beijing

Den nya boken om kyrkans fantastiska tillväxt i Kina!

Informativ och uppmuntrande!

249 kr

Beställ nu ett portofritt ex. Se talongen nedan. Allt eventuellt överskott på försäljning av boken går oavkortat till projekt i Kina.

www.eom.nu

På vår hemsida får du information om missionens arbete. Här finns exempelvis rapporter om pågående eller avslutade projekt, missionens historia och lediga platser. Du kan också få reda på hur du kan studera kinesiska vid svenskt eller kinesiskt universitet. Länksamlingen är en guldgruva för dig som vill få detaljkunskaper gällande främst Kina. Här finns bland annat reseguider och faktaböcker.

- ❑ Jag har ej EÖMs informationstidning och vill regelbundet erhålla den utan kostnad.
- ❑ Jag vill ändra min adress till nedanstående.
- ❑ Jag beställer **Jesus i Beijing** fraktfritt för 249 kr.

NAMN

GATUADRESS

POSTNUMMER POSTORT TIDIGARE POSTNUMMER OCH POSTORT

Evangeliska Östasienmissionen, Linneagatan 18, 573 34 Tranås
Besöksadress: Storgatan 58, Tel o fax: 0140-100 25
Pg: 5 02 15-3, Org.nr.: 802002-3225 E-post: info@eom.nu

Frankeras ej

Mottagaren betalar portot

Evangeliska Östasienmissionen

Svarspost
415039800
573 20 Tranås